— Ba e treaba lui! spuse Cinci. Și-i voi spune și de ce: pentru că a dus bucătăresei bulbi de lalele în loc de ceapă.

Șapte aruncă peria din mînă și se răsti mînios:

— Cea mai mare nedreptate...

Dar deodată, dădu cu ochii de Alice, care stătea și-i privea. Șapte se opri brusc din vorbă, în timp ce ceilalți întoarseră capul spre ea și se plecară adînc:

— N-ați vrea să-mi spuneți — întrebă Alice cam sfioasă — de ce vopsiți trandafirii?

Cinci și Șapte nu răspunseră, ci priviră spre Doi. Doi începu cu glas scăzut:

— De fapt, știi, domnișoară, acesta de aci ar fi trebuit să fie un trandafir roșu, dar noi am sădit unul alb din greșeală, și dacă descoperă regina treaba asta pune să ne taie capul la toți. Și uite așa, domnișoară, facem și noi ce putem pînă nu vine...

În clipa asta, Cinci, care-și plimba îngrijorat privirile prin grădină, strigă:

— Regina, regina!

Cei trei grădinari se aruncară cu fața la pămînt. Se auzi un zgomot de pași și Alice întoarse capul, foarte curioasă, s-o vadă pe regină.

Mai întîi veneau zece soldați care țineau în mînă cîte o treflă. Aceștia aveau aceeași formă ca și cei trei grădinari, adică erau lungăreți și turtiți și mîinile și picioarele le țineau întinse în cele patru colțuri. Apoi veneau zece curteni; aceștia erau împodobiți de sus pînă jos cu carouri și umblau doi cîte doi, ca și soldații. După ei veneau copiii regelui; erau zece cu toții și drăguții de ei înaintau țopăind veseli și ținîndu-se de mînă doi cîte doi; erau împodobiți numai cu cupe. Urmau apoi musafirii, printre care erau și cîțiva regi și cîteva regine. Alice îl recunoscu pe

iepurele alb, care mergea grăbit și speriat, zîmbind la tot ce se spunea. Iepurele trecu fără s-o bage în seamă. După el venea valetul de cupă, ducînd coroana regelui pe o perniță de catifea roșie. În urma acestui măreț cortegiu, pășeau REGELE și REGINA DE CUPĂ.

Alice se întreba dacă n-ar trebui să se arunce cu fața la pămînt ca cei trei grădinari, dar nu-și amintea să fi auzit vreodată despre asemenea regulă la parăzi.

— Și la urma urmei, la ce-ar folosi toată parada, dacă oamenii ar trebui să stea tot timpul cu fața în jos? N-ar mai putea să vadă nimic! Fetița rămase deci în picioare la locul ei și așteptă.

Cînd alaiul ajunse în fața Alicei, se opri. Cu toții își ațintiră privirile asupra fetei, iar regina întrebă aspru:

— Cine este asta?

Se adresase valetului de cupă, care pe dată făcu o plecăciune și zîmbi în loc de răspuns.